

Чудернацький сон

На початку жовтня цього року в засобах масової інформації промайнула новина: очільник одного з обласних центрів, змусив підлеглу йому керівницю управління культури написати заяву на звільнення. Приводом до звільнення став оприлюднений критичний відгук цієї чиновниці щодо діяльності місцевої церкви: за її словами, в одному з районів області в кожній школі у вестибюлі стоїть маленький вівтар - фігура Божої матері, обкладена квітами, і іноді вона (керівниця) «там заставала моменти, коли під час уроків діти стояли як на лінійці перед цим вівтарем, а пастор правил службу». На її запитання «чому діти тут, а не на уроках, ніхто не знайшов, що відповісти».

Мої мама та бабусі жваво обговорювали цю новину, звинувачуючи мера - політика у придушенні свободи слова та засуджуючи підтримку органами влади експансії церкви. Однак мені подія видалася малозначущою і тому не вартою уваги.

Цієї ж ночі наснився мені чудернацький сон: нібито йду своєю рідною столичною школою і бачу, що коло роздягальні примостився піп з кадилом і запрошує учнів до християнської молитви...; коло кабінету директора якийсь дядечко з оселедцями біля вух і сувоєм у руках щось промовляє до мого товариша...; а ось по коридору «пропливає» групка змарнілих чоловіків у білих простирадлах з голеними головами, що наспівують мантри під ритмічний бій барабанів...; виглянула у вікно – а у дворі школи заявила вежа, з якої бородань з рушником навколо голови співуче закликає правовірних учнів та учителів до намазу... І розумію я уві сні, що політична сила, очолювана мером з новини, в угоду певної частини свого електорату визнала обов'язковість релігій у колись світській державі (а релігій та релігійних течій у світі - ой, як багато!)

Прокинувшись, я довго намагалася осмислити своє сновидіння, і, врешті-решт, зрозуміла: Я – НЕ ХОЧУ!

Я не хочу бачити у школі осіб, які не мають **ЖОДНОГО СТОСУНКУ** до навчального процесу.

Я не хочу, щоб формування мого світогляду змалечку відбувалось під ВИМУШЕНИМ релігійним впливом.

Я не хочу ВИОКРЕМЛЮВАТИ своїх однокласників та вчителів за належністю до тієї чи іншої релігійної течії.

Я не хочу, щоб політично амбіційні дорослі використовували свої повноваження та свій вплив в угоду окремих електоральних прошарків, нехтуючи при цьому правами та свободами інших громадян.

Я не хочу ... Я не хочу... Я не хочу...

А ще я зрозуміла: Я – ХОЧУ!

Я хочу і надалі жити у СВІТСЬКІЙ державі Україна, де церква і релігійні організації відокремлені від держави, а школа - від церкви.

Я хочу ВЧИТИСЬ у школі.

Я хочу САМОСТІЙНО І СВІДОМО ОБИРАТИ: сповідувати мені певну релігію або не сповідувати ніякої.

Я хочу, щоб не тільки мої рідні та близькі, але й усі інші люди (незалежно від їх статусу у суспільстві) поважали мої невід'ємні права -на вільний розвиток особистості та на свободу світогляду і віросповідання, проголошені Конституцією України, Загальною декларацією прав людини та Європейською Конвенцією з прав людини.

Я хочу... Я хочу... Я хочу...

Та чи зважить високочолий чоловік в окулярах на такі «хочу» і «не хочу» незнайомої йому 14- річної дівчинки?

Климюк Уляна Сергіївна

Гімназія №117 імені Лесі Українки, м. Київ, 9-Б клас

вчитель-консультант

Яковенко Алла Валентинівна